

1944

Однажды

4/x 43
6 (123)
96

၁၄၂၃၆၅၌

ନାରୀ ପ୍ରକଳ୍ପରେ

ცისოცართვა თიბისი

გამარჯვებულის მომხრები

აღია ხუსეინოლის პარტია თურქეთს
საგარეო პოლიტიკაზე დიდ გავლენას ახ-
დენდა.

გერმანისა და ინგლის-საფრანგული შემთხვევაში და-
ისვა საკითხი თუ ვისი მხარე დაჭირათ.
ამ საკითხის გადაჭრაში პირდაპირ „სი-
ბრძნე“ გამოიჩინა აღიამ. მან ურჩია თურ-
ქეთის მთავრობას მოეცადნა ომის უკანასკ-
ნელ მომენტამდე და გამარჯვებულ მხარეს
მიჰყედლებოდა. მის რჩევას დაუჯერეს.

აღიას აზრს არა მარტო თურქეთს შეგ-
ნით ჰქონდა გავლენა, არამედ თურქეთს
გარეთაც. ამიტომ ხშირად აწუხებოდენ მას
უცხოეთის პრესის წარმომადგენლები და
მთელ მსოფლიოს ჰქონდნენ მის ბრძოლის
მოყვარე იყო... თითქოს რაღაც მოაგონდა, როგორმა წამოიძახა:

— რომენ ნუ მომკლავთ და ყოველგვარ ფრინ ელოთა ენა ვიცი და იმას გასწავლით.

იამა ეფრეიტორს და აღარ მოაკვლევინა, მართალი ეროვნისა.

ეფრეიტორმა მოახმო თავისი აღიურით და უბრძანა: „წაიყვნე ეს კაცი, დამ, ჯერ შენ გასწავ-
ლოს ფრინველთა ენა და მერე შენ მე მასწავლეო“. აღიურანტმა გამოიყანა რფიცერი და უთხრა: „ახ-
ლავე წაერთია ქედან, შენ რომ ენა იცი ფრინველისა, ის მეც დიდი ხანია ვიცი, ერთეული ამ ქუჩაზე აღარ
გაიარო“.

ამ აბის შემდეგ ხუთიოდე დღე გავიდა. ამ ხუთ დღეში როგორც აღმოსავლეთში, ისე დასავლეთში
ხუჯერ-ხუთი. დიდი ქალაქი და კიდევ ვინ მოსთვლის რამდენი სოფელი გამოვლიჯეს იმ ბნედიან
ეფრეიტორს კანკებიდან. უარესად მოიღუშა ეფრეიტორი აღოლდ ჰიტლერი. იგრძნო, რომ მისი აღ-
სასრულის დღე ყოველ საათობით აღლოვდებოდა.

ლავე იყო აღოლფი ქალაქს გასცემროდ. ვილენდრულასესა და უნტერ-დენ-ლინდენის ნანგრე-
ვებში კორტები დაბულდებულიყვენ და თავის ენაზე რაღაცას გასახოდნენ ერთი-მეორეს. მოგეხსენებათ
თუ რა ძლიერ უყვართ კორტებს ნანგრევები, ყრუ და პარტახი აღიღები. ისტდენ ბრძენი ჭოტები და
ჰერიტენ. აღოლფმა უცრად გადასწყიტა იმის გაება, თუ რას ამბობდნენ ეს ფრინველები, იმ
წამსე მოაგონდა ის ფრინველების მოენე კაცი და აღიურანტსა ჰქითხა:

— ისწავლე ფრინველთა ენა?

— კისწავლეო. — მოახსენა მან.

— მითხარი ახლავე ეს ჭოტი რას ამბობენო!

მაშინ გაბედა აღიურანტმა და მოახსენა: „გამორმა რომ ჭოტი ზის — იმას გასათხოვარი ქალი
ჰყავს, გაღიან-მჯდომარე კი საცილედ უეღლებული ვაჟი. ქალის დედა-ჭოტი ეძახის ვაჟის დედას: „რა-
ლის ვაგვიანებთ, მოვაწყოთ ქოჩილი, დავშეროთ ჯვარი ჩვენს ახალგზრდებას“. ვაჟის დედა-ჭოტი
უპასუხებს: „თუ შენს ქალაშვილს მზითვდ ათას ნასოფლარს არ გამოატან, ისე არ წამოვიყვანა, უმ-
ზითვო პატარანტი რად გვინდაო“. ქალის დედა უპასუხებს: „მზითვებზე ნუ სწუხარ, მაგ ერთი ქალის
გარდა ექვსი კიდევ სხვას, მედიდ მაქებ თითოს ათასზე მეტ ნასოფლარს ვუშოვო“. ვაჟის დედა
ეკითხება: „რას იმდევ გაქვს, საიდან იშვივი მდენინასოფლარსან?“ მეორე უპასუხებს: „ჰიტლერის იმე-
დი მაქვს. მსოფლიოში განა ცოტაა სოფლები და ქალაქები?“ თუ ჰიტლერი ცოტახნის კიდევ ცოცხ-
ლი დარჩა — იმდენს დაანგრევს და განადგურებს, რომ ნასოფლარისა და ნაობარის მეტი რა იქნება
შევაბაზეო. მერე ვითონოთ და ვიმხიარულოთ“.

თურმე იქე მესამე ჭოტი მჯდარიყო სადაც, იმათი ლაპარაკისათვის ყური ეგდონ და ქალის დე-
და-ჭოტის უკანასკნელი სიტყვები რომ გაიგონა — წამოიძახა:

— რას ამბობ ქალო, ახლა მალე მთელ ევროპული ჰიტლერს ცივ ჭალს აღარავინ მოუტეხავსო!..

— რის ჭალი, რის მიქარავოთ — გაბრაზდა ვაჟის დედა-ჭოტი. — გერმანია სულ გამოყრე-
ბულხარ, ნუ თუ არ გაგიგიათ, რომ ჰიტლერის დღეები დათვლილია. დღეს თუ ხეალ სახრინებლა-
ზე აიყვანენ, თუ მანამდე ან ტყვიამ, ან ხანდარმა, ან ნამმა არ ჩააძლა, ან წყალში არ დაიხრიონ.
— ახლა კი მიტიროს ყოველმა კაცმა, — დაიძანა ქალების დედამ — სადღო ვიშვენო ნასოფლარე-
ბიო! — და დაღონდა ბებერი ჭოტი.

ასე უთარგმა თურმე აღიურანტმა ჰიტლერს ნაუბარი ბრძენი ბებერი ჭოტის.

ჰიტლერმა ბრძანა: „აღიურანტისათვის თავი მოეჭარო, ხოლო იმ ჭოტების ბუღეების მოსასპობად
მეტყვიამზერევებით თურმე მთელ დამეს ისმოდა ტყვიამზერევების გამული სროლა და ჭოტე-

უნტერ-დენ-ლინდენზე თურმე მთელ დამეს ისმოდა ტყვიამზერების გამული სროლა და ჭოტე-
ბის საზარეულო კივილი, როგორც სტოკოლმის განუცხადება ერთ უცხოელ მოქალაქეს, რომელიც ამ
დღეებში ბერლინიდან დაბრუნებულა. არის სხვა ხებიც — თითქოს ჭოტებს კი არა, უერქეულებს
ელიგონ.

ნახ. დონისა

კორაციონდერი — თქვენ ცხადია, არ მიატოვეთ ჰიტლერს, როგორც ეს რუმინელუპშა და ბულ-
გარელებმა ჩაიდონეს!

ვარავო. — დასწეველოს ღმერთმა! მეც სწორებ ამაზე ვუიქრობ: დართა თუ არა, რომ მივატოვო,
რადგან მე პირობა მივეცი მას მხოლოდ სამარის კარამდე ვიქენები შენთან მეტე, მაგრამ სამარეში ჩაყო-
ის კი არ შევპირებივარ.

გამარჯვებულის მომხრები

აღია ხუსეინოლის პარტია თურქეთს
საგარეო პოლიტიკაზე დიდ გავლენას ახ-
დენდა.

გერმანისა და ინგლის-საფრანგული შემთხვევაში და-
ისვა საკითხი თუ ვისი მხარე დაჭირათ.
ამ საკითხის გადაჭრაში პირდაპირ „სი-
ბრძნე“ გამოიჩინა აღიამ. მან ურჩია თურ-
ქეთის მთავრობას მოეცადნა ომის უკანასკ-
ნელ მომენტამდე და გამარჯვებულ მხარეს
მიჰყედლებოდა. მის რჩევას დაუჯერეს.

აღიას აზრს არა მარტო თურქეთს შეგ-
ნით ჰქონდა გავლენა, არამედ თურქეთს
გარეთაც. ამიტომ ხშირად აწუხებოდენ მას
უცხოეთის პრესის წარმომადგენლები და
მთელ მსოფლიოს ჰქონდნენ მის ბრძნულ
მოსაზრებებს საერთაშორისო მდგომარეო-
ბაზე.

ერთხელ უცხოეთის უურნალისტები შეე-
კითხნენ აღიას ვინ გაიმარჯვებს ამ ომში
თქვენის აზრით; მან „ბრძნული“ პოზა
დაიჭირა და ლინჯად უპასუხა:

— რა თქმა უხდა ჩვენი მოკაუშირები!
— ვინ არიან თქვესი მოკაუშირები?
— ვინც გაიმარჯვებს ის იქნება ჩვენი
მოკაუშირე. მეტს კერჯერობით ვერაფერს
გაგიძლევნებთ. — ისევ „ბრძნულად“ უპა-
სუხა უურნალისტებს აღიამ.

— „აღია ბრძენია, აღიამ გადაარჩინა
თურქეთი, აღია გერმანელების წინასწარ-
მეტყველის ჰიტლერის მეგობარია! — ავრ-
ცელებდნენ აღიას პროპაგანდის ტები.

მაგრამ არ შერჩა ერთი დრო აღიას. მოვლენები სწრაფად განვითარდნენ. საბ-
ჭოთა კავშირისა და ინგლის-ამერიკის ჯა-
რები უკვე მიადგნენ თვით გერმანიის ტე-
რიტორიას და ყველასტვის აშკარა განდა
ჰიტლერის დასასრულის მოახლოვება, ყვე-
ლობ დაინახა, რომ ფაშისტური გერმანია
თავს ველარ დალწევს განადგურებს.

ამაში დარწმუნდა „ბრძენი“ აღიას პარ-
ტიაც.

— ეხლა უკვე შეიძლება აშკარად მივე-
მხროთ მოკაუშირებს, გამარჯვებული ისი-
ნი არიან, მაგრამ ვაი თუ აღარ დაგვაზი-
ნონ თავის მხარეზე? — წარმოსოვა შეში-
ნებულმა აღიამ.

— გავათავს უფლოთ კორნილოვი და
პავლოვი, ამით საბჭოთა კავშირის ვასია-
მოებებთ!

— ეს ცოტა! — განაცხადა მერიტორი-
მარმა — ჩვენ უნდა დაგვრტყათ რუმინეთს,
რომ მოკაუშირებს ფაშისტურად დაგუმტკი-
ცოდ მეგობრობა!

— დავარტყათ, დავარტყათ! — გაისმა
ერთხმად.

მაგრამ, სანამ ისინი ბჭობდნენ, რუმინეთ-
მა ქედი მოიხარა საბჭოთა კავშირის წინა-
შე და გერმანიას ამით თვით გამოუცხადა.

აღიას პარტიაში შეშფოთება უფრო

— დავარტყათ ბულგარეთს! — გადა-
წყვიტეს მათ, მაგრამ აქაც დაგვიანენს.

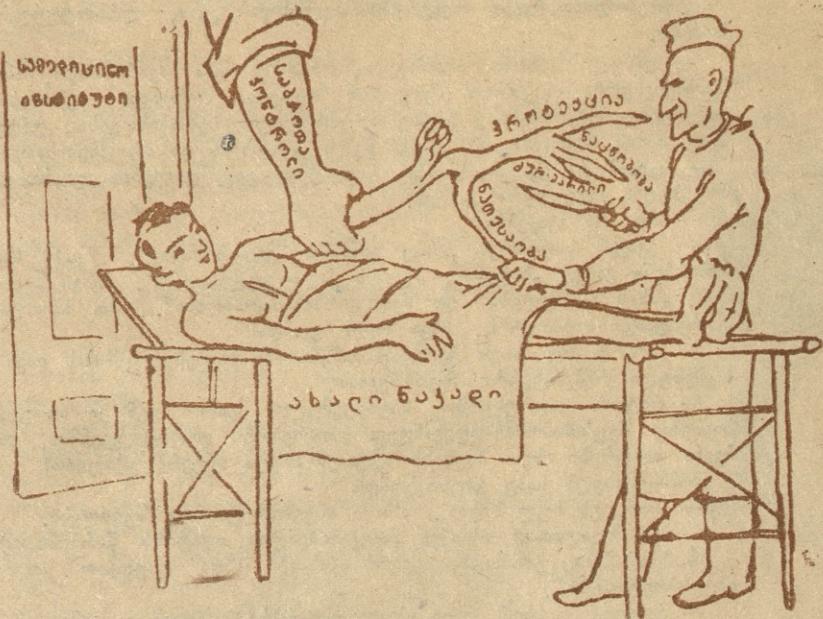
— რა ვენათ? ვის დავარტყათ! — ისევ
დაიწყეს აღიას პარტიაში ჩოქოლო.

კრების ერთმა უხუცესმა წევრმა, რომე-
ლიც არასოდეს არაფერს ლაპარაკიშდა და
ამიტომ ჭევიან კაცს ეძალენენ, წინაღადების
სახით წარმოსოვა:

— ჩვენ, მეტი აღარაფერი დაგვრჩენია,
ჩვენივე თავში გირტყათ ხელები და ვიდა-
ხოთ: „ვაი ჩვენს თავს, სულელები ვართ,
შეეცდით, გვაპატიიეთ!..“ — წინაღადება
მიღებულ იქნა ერთხმად.

გაიოზ გირიშელი

გამოგრძელები შარზი

პროფ. კ. ერისთავის ქირურგიულ პრაქტიკაში

მ ზ ე რ ე ლ ი

საღალობო

დახურულ სასადილოს გამგეს ერთი საკვირველი აზრი და ბადა: საერთო, უკვე მიღებულ საჭმლებში ცენტრი აური საჭმელებიც.

ის კარგად ხედავდა, რომ ბორშისა და კატლეტთან ერთად ბე-
კარი არ ადგილობრივ მიეჩინა ჩიხირთმასა და საცივს.

ამან მისცა „სტრიული“.

გამგე თავის სოფელში ერთ ხაწი შესულ დედაკაცს იცნობ-
და. ქალმა მეტად უცხო საჭმელების შეზიადება იცნოდა:

ფხალეულისაგან ერთ თორმეტ სხვადასხვა თავს მანც გააქმ-
თებდა და ლობითს შვიდ-ნარათ მანც შეამზადებდა; მის მიერ
შეაშშლო გოჭის შიგნიული, რომელსაც სოფლად „ჯურყანს“
ეძებდნენ, ხომ გათქმული იყო იმ არემარეზე; ახლა მისი კუპა-
ტები; ქათმის საკუთარ ქნის ბაღში გახვეული კუჭ-მაჭი პატ-
ბატარა შემფურებზე „შემწევარი; აფხაზურად დამზადებული, კვა-
წარახითა და აჯაყით შეზვებული დაკაბილ ხორცი; ბატი ჩურ-
ჩის; ბორანი — მაშონ-გადასხმული და მოხრაკულ ბადრიჯინთ
დამზებული — წენიანი ქათმი; უმთავრესად კი მის მიერ სხვა-
დასხვა: უცნაურ ნამზადთ გატენილი ძროხის ბეჭი, გარეთ რომ
ბანდული ჰქონდა ლექაქვით გადაფარებული და, როდესაც და-
ნით გაფარავდი, უცხოთ ასურნელებული ქაშივით გემრიელი
სითხე რომ გადმომდინარდებოდა; კეცები მომწვარი, ნიგვზის ფო-
თოლში გახვეული კალმახები; ლაფიცხოურები; ელარჯი; ჩიმქვა
და სხვა მრავალი.

იცნობდა ამ ქალს, ასეთ და სხვა მრავალგვარ ამ ქალის მიერ
დამზადებულ საჭმელებს და გადასწყვიტა — ქალი მოყვანა აღ-
გილობრივ ნამზადთა მზარეულად, ხელმძღვანელად, მასწავლე-
ბლად.

გადაწყვიტა, საკითხი, სადაც ჯერ არს შეათანხმა და თვ-
მოსწონებელი ქალი მოყვანა.

თვემოსწონებელი როგორ არ იყო: მისდამი რტუნებულ სასა-
დილოში ამიერიდაგან ისეთი საჭმელები დამზადებოდა, რომ
მსგავსი, აზრიც თუ ქალაქები, სოფლადაც კი იშვიათი მო-
საპოვებელია.

სასადილო, გარდა თავის სისუფთავისა და იშვიათი მომსახუ-
რეობისა, თავის საზიარეულოთაც გაითვამდა სხელს. ამის გამო
გამგეს მაღლობას ეტყობნენ, დააწიაურებდნენ.

იმავე დროს, დღეს თუ მატტო საციესა და ჩიხირთმას იცნო-
ბდა ფართო საზოგადოება, აღგილობრივ სამზარეულოს სხევა სა-
ნუგბაროსაც შეერევოდა, შეითვისებდა, გაავრცელებდა და, გამგის
აზრით, ესეც საზოგადოებრივი სამსახურის გაწევა იქნებოდა მისი
მხრივ.

ქალი ჯერ უარზე იყო — სად შემიძლია, მოხუცი ვარო და
სხვ. მაგრამ ეტყობოდა კი, რომ ძალიან გულით მოუწიდა წამო-
სულ და შემდეგ, როდესაც შედარებით იოლათ დაითანხმეს, ღი-
ლის ქადილით და ტრაბათო წამოვიდა:

— ისეთ ისეთები მივირთვა იმ შენ ქალაქელებს, რომ თითე-
ბი სულ შიგ ჩაიყოლონ.

მართლაც, როდესაც პაწია კვაწიებით რაღაც ფხალეული მო-
ხარშა და შექვეზმა, როდესაც სინიმუშობი ნიუკის თავისებური
კონსერვი დამზადდა, რგვალი დედალიც უცნაურად გასტენა და
სუფრაზე გაიტანა, ვისაც ერგო, აღტაცებული დარჩა.

ერთ დღეს, ორ დღეს. გავარდა ხმა.

გავარდა ხმა და მოჯარდა ხალხი.

ყველა ამ ახალ „თავებს“ თხოულობდა.

მოთხოვნილებას კი ამ ჰყოფნიდა კვაწიები, პაწია ტაფები, თი-
თოოროლა ქათმი და ნიუკის კონსერვი გამგის გაზრდილ მაღასაც
ძლიერ ქამაყოფლილებდა.

შარაულ ქალი წარმოება უნდა გაფართოებულიყო.

მარტო ერ აუცილდა მოთხოვნილებას, თანაშემწებიც უნდა
იცყვანა და მეტი შურქელ-იარაღიც უნდა მოეხარა საკმისთვის.

მოღვნენ სამზარეულოს დრედნოურები, მრავალ-ცუთიანი ქვა-
ბები და ურცხვ-განიკიანი ჩამიხა-ქუჭიერები.

თანაშემწები დატრიალდნენ.

მაგრამ ქალიც დაუტრიალდა ყველა ამათ:

შურქელი და გამკეთებელი მთელ ჩაინოს აუცილდა, საკაზ-
ში კი ისეც ქველებურად კვაწიების საყოფი... გამგის საყოფი
დარჩა.

მოწალა, მოშუშდა, ჩაიდვა, დაძმარდა; მოიხარშა, შეიწეა,
მოიხარეა, გამოცხვა.

მცერთვა მომთხოვნელებს, მაგრამ საკცარი...

ის არ იყო, რაც წინე კვაწიაში გაკეთებული.

არც გემო, არც სურნელება.

რა მოხდა? რა დააკლა?

გამგის კერძაც იგვე შზარეული აკეთებდა, ფართო მომხა-
რებლისაც. მხოლოდ საკაზში იყო ვანსხეავება და ეს არ იცო-
და მომხარებელმა. მზარეულმა იცოდა „ხელის გაფუჭების“ მი-
ზეზი და რცხვენოდა.

გაძეგვაც იცოდა ეს მიზეზი, მაგრამ არ რცხვენოდა.

ხალხი შურქელს — დიდ ქაბებს და ჩამჩებს აბრალებდა სა-
ჭმლის გუგემურებას და პატარა შურქელების კვაწიების და ქრთ-
ხების გამ სწუხდნენ. ნამდვილი მიზეზი ერ გაეგოთ და შზა-
რეულ ქალზე ხურიბრდნენ: „დიდ ქაბები არ ჩაეტია, პატარაში
არ კმარიყონ.“

აი ასცდა კბეებს თამასდ და კოპტია
ტალანის წინ მდგომელნი მხრებით მისწი-მოსწია,
მხრებით მისწი-მოსწია ტლანქად, არმოკრძალებით
ჯიბე-შპარგალებანი ვაუები და ქალები.

— „გზა“ — ამ დროს გაისმა იღუმალი ჩურჩული,
უცხად კარი გაიღო და დააჩაბზში ურჩული

ბაჯბაჯით რომ შევიდა ის ხურჯინი მის ნებით, —

მას წინ შემოეგებნენ „საფრიადო“ წიშნები.

ამ უცხო სანახავმა გააკვირვა მრავალ

ზოგი — ამომავალი, ზოგი — ძირს ჩამავალი

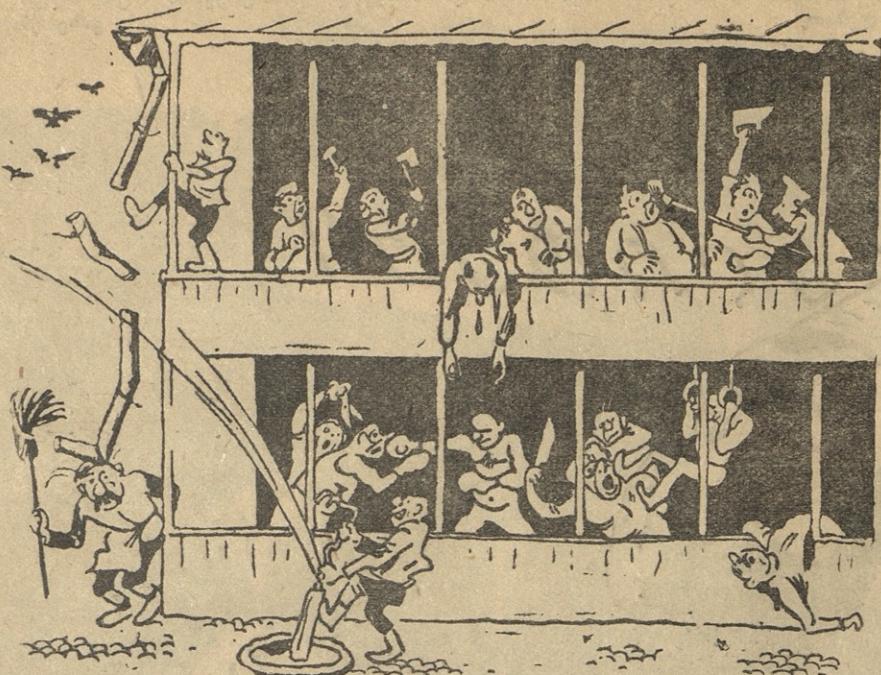
ზოგთაც ასე იკითხეს: — „სადაური რა არის,

აქ ხომ ინსტიტუტია, აქ ხომ გამოცდა არის?“

დიახ, გამოცდა იყო, მიტომ იღგნენ კარებთან, —
კარს უკან კი ხურჯინი გამოცდებს აბარებდა.

ფარსადანი

ნახ. დონისა

ჩვენს ეზოში მრავალგვარი პროფესიის ხალხი ცხოვრობს.
ამას წინად წყალსაღენი მოიშალა და მის შესაქეთებლად საჭირო თანხის
გამოღების გამო ატყდა ჩხუბი. ყველა პროფესიის მქონე მცხოვრებმა მიიღო
მონაწილეობა წყალსაღენისა და მოელი ბინის „შეკეთებაში“.

„თვალებში მტვერს აყრიან“.
ანდაზა

სადაური წესი სულივს,
ვერ გავიგე — დშეროთ, რჯული —
სამსახურის შემდეგ დავალ
ასე, მტვერით გარუჯული.

სწორედ ექცხის ნახევარზე —
და არც ადრე, და არც გვიან —
სამსახურის შემდეგ, გვსმით? —
რუსთაველის ქუჩას ჰგვიან.

ვინ არ იცის ექცეს საათზე
ხალხი დადის უამრავი, —
შინ რომ სალად მიაღწიო,
უნდა გქონდეს კარგი მკლავი.

სწორედ ამ დროს (ო, თბილსაბჭოს
მუშაქებო, აბა რას გავს!)
სწორედ ამ დროს, მეტოვე
თვალში გაურის მტვერს და ნაგავს.

ერთის სიტყვით, რომ შევწყვიტოთ
ამ საგანზე მასლაათი,
გთხოვთ, ქუჩების დასაგველად
გამონახოთ სხვა საათი!

უირუზა

ს კ ლ უ თ წ ე რ თ

ა ხ ა ღ ი ა ნ დ ა ზ ე ბ ი

- ქთამმა წყალი დალია და პატრონს შეხედა: „შენ ამისთა-
ნის ლალეცამი ლვინის საწყობებში ლიტრაში შვიდ თუმანს გახ-
დევინებეთან“.
- ნოქარმა გამგეს შაქარი მიაწოდა: „მომხმარებელთა ხარჯზე
არც შენ გაკლია, არც მე, მაგრამ ერთმანეთის გულის მოგებასაო“.
- ვატმანმა კონდუქტორის აღვილი ინატრა: „ხურდა არ
შექმნებოდათ“.
- მოსწავლეს უანქარი ეჭირა: „სახელგამი ნატრობდა —
ნეტავი მეც მაშოგნინაო“.
- კამეჩი წევს და არაფერს აკეთებს — თავი სანიტინსპექტო-
რი ჰელინია.
- არა შეჯდა მწყერი ხესა — საბავშვო წიგნში დახატული ხე
ეგონა და შეეშინდა.
- ფოსტის გამგე წერილს არავის სწერს — საქმის მცოდნე
თავს ტყუილად არ იწუხებსო.
- შუჟშენილბვის გაუქმება ვის ეწყინა და „თელასის“ უბნის
ვამგესაო.
- წყალსაღენი რომ მოიშლება „კანალტრესტის“ მუშაკი მა-
შინ დაიკარგებაო.

ა ხ ა ღ ი გ ა მ რ ც ა ნ ე ბ ი

- მე დავაკელი — შენ ვერ დამაკელი (პურის გამყიდველი
და ინსპექტორი).
- წყალში ზის — თევზი ნო არის. (წვიმის დროს საბჭოს
ქუჩაზე მიმავალი მოქალაქე).
- ზევიდან აქაფებს — ქვევიდან ჰქაფავს. (ლუდის გამყიდველი).
- ვაშრე, ვაშრე, ვერ გავაშრე. (რიყის ქუჩაზე დამდგარი
ტალახი).
- ასი ურტყი დავითასა — ნოც სხვისას იტყვის ნოც თავისასა.
(სოფლის ჩაღიო).
- ჩქარა ფევავს, ცოტა გამოდის. (თბილისელი მეწისქვილე,
რომელიც რიგგარეშე დაუქვისათვის მინდს ერთი ხუთად იღებს).
- ერთი პატარა მანანა, ხან ჩამოივლის ხან ნორა. (გაზეთების
დამტარებელი).
- ერთი ალთას — მეორე ბალთას. (თბილისის ელექტროსა-
ათები).

შეკრაბა გიამ.

გ ა ნ ე ბ ი სა ღ ა ვ ე ბ ი ს ს ა მ ა ვ რ ა მ ი ს

ნახ. ელისო მაყაშვილისა

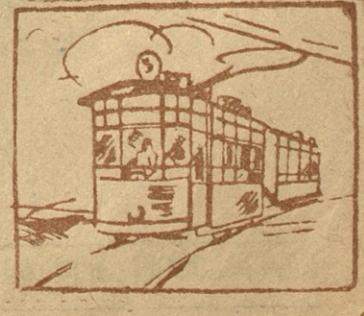
1. მონა სძლებს 300 წ.

2. ყვავი — ერთ საუკუნეში
მეტს.

3. პეპელა — 3 დღეს.

4. „შეკეთების“ შემდეგ პარკიდან გა-
მოსული თბილისის ტრამვაის ფავნი
სძლებს მხოლოდ რამდენიმე საათს.

44-96
საქართველოს კულტურული მეცნიერებების სახლი

არ ვიცი გვეამს, არ პოდო გვაკვირვებს

მიუხედავად გერმანიასთან ურთიერთობის ფორმალურად გაშევეტის, ჰიტლერელი ფრილაშატების დამშეციდებულად განაგრძობენ თავიანთ საქმიანობას და სარგებლობენ თურქეთის ოფიციალურ პირთა კეთილგანშეიძილებით.

ნახ. მ. გადმოლენისა

გულშე ხელს იცემს, ფიცულობს — არ მიმიძღვისო ბრალია,
თან დაქოჩილი მამალი კალთისქვეშ შეუმაღიშ,
მაგრამ მას ბოლო მოუჩანს — თუნდაც დახუჭოთ თვალია, —
ეს რანაირი ფიცია, როგორ გავიგოთ ალია?

სარეალიზმო კორეგი: ი. გრიგორიაშვილი, პ. კალაძე, ურა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გრ. აბაშიძე (3/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. Сатирико-юмористический журнал „Нианг“ რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 2-10-49

სტატიური დასაბუმბრი 1944 წ. 26/IX ამ. თ. მ. ბერია სახ. პოლიგრაფიული მუნიციპალიტეტი ლენინის ქ. № 28. გამოც. № 47. ფე. № 767. ფო 08307